

A régiék elmúltak, újjá lett minden

2 Kor 5: 17

Két évvel ezelőtt részt vehettem a *Bible League* alapítvánnyal egy csodálatos mozambique-i úton, amikor az ottani egyházplántáló projekteket látogattuk meg. Az egyik úticélunk egy árvaház volt, különösen az utcáról összeszedett gyermekek számára, és különösen azoknak a gyermekeknek, akiknek vagy a szülei, vagy ők maguk drogfüggők voltak.

Az egész komplexum középpontjában állt egy nagy épület, amely templomként szolgált, ahol naponta tartottak bibliaórákat. Nem minden gyermek vett részt rajtuk, de a legtöbben igen. Az árvaház vezetője, egy körülbelül 40 éves férfi, Manuel, akit ott ismertünk meg, elmagyarázta nekünk, hogyan működik náluk minden. Aztán rövid bibliaórát tartott, de közben megkérte az egyik idegenvezetőnk, hogy mesélje el a saját történetét és bizonyágtételét.

Azt mondta: „Kicsit habozom, mert tudom, hogy nincs sok időtök, és abból, amit átéltem, akár egy könyvet is írhatnék, de röviden: én vagyok az élő bizonyítéka annak, hogy Isten Igéje képes új életet adni. Elveszett voltam fiatalkoromban... Agresszív voltam, bandatag voltam, csavargó voltam, hazug voltam, drogos voltam, drogdíler voltam, tolvaj voltam, és csak Isten kegyelmének köszönhetem, hogy nem lettem gyilkos is. Ez az élet tönkretette a testemet és a lelkemet... Változni akartam, de nem tudtam abbahagyni... és senki sem tudott segíteni rajtam. Kórházból kórházba jártam, voltam rehabilitációs központokban, még kuruzslókhoz is elmentem – de semmi sem segített... míg végül ebben az árvaházban kaptam egy helyet. Azt hittem, itt egy kicsit megpihenhetek... de nem számítottam arra, hogy itt Isten Igéjét is hallani fogom. És ez az Ige megragadott... és kifordított önmagamból... és ez az Ige mentett meg. Ezért mondom ezeknek a gyerekeknek: én vagyok a példa... ha Isten engem meg tudott változtatni, új életre tudott hívni... akkor téged is biztosan meg tud. Én vagyok az élő bizonyíték... nem azért, mert én olyan nagyszerű vagyok... hanem azért, mert még élek. Azt mondta: minden barátom, családtagom, akik velem együtt benne voltak ebben az életben... egytől egyig meghaltak. Öngyilkosság, drogok, vagy egy másik banda, esetleg a rendőrség fegyvere által. De én... még élek. Új életet kaptam.”

A különös az volt... ha hallottad őt beszélni, soha nem gondoltad volna, hogy valaha bűnöző volt... annyi szenvedély, annyi odaadás Krisztus és a gyerekek iránt. Az egyetlen magyarázat – amelyről ő maga is bizonyosságot tett – az volt, hogy Isten új teremtmést hozott létre benne... a régi elmúlt, és minden újjá lett. Talán Ti is ismertek olyan embereket a környezetetekből, akik ilyen radikális változáson mentek keresztül, és erről bizonyosságot tudnak tenni. De az a tény, hogy minket ez ennyire megérint, az mutatja, hogy ez mennyire ritka. Isten természetesen ma is változtat meg embereket, de ez általában fokozatosan történik... de egy ilyen erőteljes történet mindig meghatja az embert.

Sőt... Pál apostol szavai alapján a 2Korinthus 5-ben akár úgy is tűnhet, mintha ez lenne az egyetlen módja annak, ahogyan Isten megváltoztatja az embert. 2Korinthus 5:17 „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az: a régiék elmúltak (múlt idő), íme, újjá lett minden.”

PÁL – A RÉGI ELMÚLT

Pál tényként beszél erről az átmenetről a régiből az újba. Tehát annak, aki hisz, alapvető változás történik az életében. Ugyanazt teszi, amit az a férfi, akit Mozambikban megismerhettem – beszél a múltjáról. Pál apostol is gyakran teszi ezt. Azt mondja: Galata 1:13 „Hallottátok már, hogyan viselkedtem egykor a zsidóságban: milyen hevesen üldöztem Isten egyházát, és pusztítottam azt.” Filippi 3:7 „De ami egykor nekem nyereség volt, azokat Krisztusért kárnak ítéltam.” 1Timóteus 1:16 „De ezért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus

bennem, a legfőbb bűnösben, megmutassa minden hosszútűrését, példaként azoknak, akik majd hinni fognak benne az örök életre.”

Tehát példaként beszél önmagáról – de nem úgy, hogy „nézzétek, milyen jó döntéseket hoztam, milyen jól követem Krisztust”, hanem hogy „nézzétek, milyen hatalmas az Isten kegyelme!”

A RÉGIT MÉGIS MEGNEVEZNI?

Tehát Isten Őbenne egy új teremtetést hozott létre. A régi elmúlt... és minden újjá lett. Mégis mindig különösnek találom az olyan embereknél, mint Pál... hogy ők a régit mégis folyton megnevezik. Talán ismeritek azt a kifejezést: „*a feledés tengere...*” – hogy Isten Krisztus vérével olyan mélyre rejti bűneinket, hogy azok már nem is láthatók. Isten többé nem emlékezik meg bűneinkről... miért tennénk akkor mi? Borítsunk rá fátylat... ne beszéljünk róla újra és újra... ne hánytorgassuk fel a múltat... hiszen a régi elmúlt... – És mégis... Pálnál újra és újra azt látjuk, hogy ezt teszi... – saját múltját, saját bűneit, saját bűnös természetét közszemlére állítja ki... szégyenkezés nélkül, habozás nélkül... mert tudja: *ezáltal Krisztus kegyelme még inkább megdicsőül.*

És hogyan van ez a kapcsolatainkban? Talán ismeritek ezt: amikor egy kapcsolat a bűn miatt megromlott... de mégis ott van a vágy egy új kezdetre, és ezzel együtt az a vágy is, hogy a régit többé ne nevezzük meg... – Miért is tennénk? Gyakran az, aki hibázott, mondja azt: „hagyd abba, hogy állandóan felemlgeted, mit rontottam el... hiszen már bocsánatot kértem, és tudom...” – És előfordulhat, hogy az, aki fájdalmat szenvedett el, helytelenül használja a múlt felemlgetését... amikor az a célja, hogy ezáltal hatalmat, befolyást szerezzen, és egyenlőtlen viszonyt hozzon létre: „bezzeg te...!” Holott lehetne másképpen is. Meg lehetne nevezni hálával is: „*emlékszel, milyen szörnyűséget tettünk egymással? És mégis túljutottunk rajta. Nem azért, mert én olyan jól tudok megbocsátani... nem azért, mert te olyan őszintén tudsz bűnbánatot tartani... hanem pusztán Krisztus kegyelme által történt meg a megbocsátás és a kiengesztelődés.*” – Sokszor túl könnyen elfeledjük, hogy mekkora hihetetlen felszabadulást eredményez a megbocsátás.

PÁL – MINDEN ÚJJÁ LETT

Miről beszél Pál, amikor azt mondja, hogy minden újjá lett? Természetesen ez arra utal, amit az Úr Jézus így ír le: János 3:3: "Jézus így válaszolt: Bizony, bizony mondom néked: *Ha valaki nem születik újjá, nem láthatja meg az Isten országát.*" –Ez egy új, egy lelki születésről beszél. És ebből következően a radikális változásról a megtérésben. Jó ezeket a kettőt megkülönböztetni egymástól. Az újjászületést olyasvalaminek kell látnunk, amit egyedül Isten Szentlelke munkál ki bennünk, míg a megtérés az, amire az újjászületett embert felszólítják: térjetek meg – vagyis a gondolkodás megváltoztatása, nem csupán a viselkedése.

És ez az az új teremtetés. A régi élet az, amelyben mindannyian születünk... amelyben a bűn szolgálai vagyunk – és velünk született hajlamunk van arra, hogy gyűlöljük Istent és felebarátunkat – és senkit ne szeressünk önmagunkon kívül. A megtérésnél... a gondolkodásmód megváltozásánál az ember céljai, érzései, vágyai, belátásai újjá és mássá válnak. Azok a dolgok, amelyeket valaha szeretünk, most taszítanak. A bűn, amely rabszolgaként tartott fogva, és amelyhez mi magunk is ragaszkodtunk, most örökre el akarjuk vetni. Nos... ha ez megtörténik veled... akkor nem tehetsz mást, mint örvendezni, ujjongani, és azt mondani: "NÉZD! Nézd, milyen kegyelmet munkált bennem Isten az Ő Fiának vére és az Ő Lelke által! Ilyen voltam... de nem saját erőmből lettem ilyenné. Lásd: minden újjá lett!" – Gyönyörű, ha ezt valaki más életében is láthatod, mint Páléban... vagy Manueléban... vagy sok más ember életében...

De bármennyire is használjuk ezeket a hitpéldákat, hogy megerősítsék hitünket... néha mégis másként hatnak... – például így: *"Igen, hiszek... de én ezt nem tapasztaltam meg ilyen erősen. Nem tudnám egyértelműen megmutatni: így éltem régen, és így élek most. Túl kevés változást érzek magamban... Annyira sok mindenben elbukom... Vajon valóban van-e hitem, amely megváltoztatja az értelmemet? Valóban megkaptam-e azt a kegyelmet, amely a régit elmulasztja, és újjá formál engem?"*

És akkor hallunk igehirdetőket és evangélistákat, akik radikális megtérésre szólítanak fel, és olyan szavakat mondanak, mint: "Dönts most! Az életednek radikálisan meg kell változnia!" Vagy Illés próféta szavait: "Meddig sántikáltok még kétfelé?" Vagy halljuk Jézus szavait: "Nem szolgálhattok két úrnak..." Vagy látjuk Jézus tanítványainak, Péternek, Andrásnak, Jánosnak, Jakabnak, Lévi-nek a radikalizációját... akik azonnal hátrahagyták régi életüket... – és teljesen felhagytak a múltjukkal... Jézusért... – És ez mind igaz... és helyes, hogy ezt hangsúlyozzuk.

MINDEN ÚJ – DE A KÜZDELEM MEGMARAD

Azonban fontos hangsúlyozni, hogy még egy olyan élet is, amelyben Isten Lelke által megtörtént az újjászületés sok szempontból még mindig távol van Isten tökéletességétől... Ha valaki hitre jut, vajon követ-e még el bűnt? Sajnos igen... Ami viszont megtörténik, hogy a hívő ember megszabadul a bűn rabszolgaságából... attól a kényszertől, hogy állandóan bűnt kell elkövetnie...

Ezt így is elképzelhetjük: a Biblia egyik kifejezése a bűnre az, hogy „cél téveszteni”. Nos, születésünktől fogva hajlamosak vagyunk a bűnre... azért, mert rengeteg más célt látunk magunk előtt, és azokra irányul a figyelmünk: *pénz, hírnév, hatalom, élvezet, gyönyör, jólét, kényelem...* stb. – És ezért vétkezünk, mert rossz célokra összpontosítunk. – Amikor azonban egy ember újjászületik... és ennek következményeként megtér – megváltozik az értelme... – akkor meglátja élete valódi célját... és arra kezdi irányítani magát... arra összpontosít. De amíg ebben a tökéletlen világban, ebben a tökéletlen testben élünk... mindig hiányosságokkal fogunk küzdeni... de akkor már *nem azért tévesztjük el a célt, mert rossz irányba célzunk, hanem mert még gyengék és esendők vagyunk.*

És ugyanaz a Pál, aki olyan határozottan kijelenti, hogy a régi elmúlt... az új valóság... és minden újjá lett, azt is mondja: Róma 7:18 „Mert tudom, hogy én bennem, vagyis a testemben nem lakik jó. Mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. 19. Mert nem azt teszem, amit akarok, a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok, a gonoszt.” És ez az a belső harc, amelyet minden keresztény folytat, amíg ebben az életben van. – De az az ígéretünk, hogy ezt a harcot senki sem vívja egyedül. Még a felépülő függőknek is szükségük van egy társra, aki támogatja, bátorítja és felelősségre vonja őket. Isten megígérte, hogy ezt megadja nekünk mindazok személyében, akik Krisztus gyülekezetében körülöttünk vannak.

Lehet-e egy bűnözőből evangélista? Lehet-e egy csalóból megbízható ember? Lehet-e egy hazugból az igazság szónoka? Lehet-e egy függő tiszta életű? Lehet-e egy agresszív ember szelíddé? Lehet-e egy bűnös igaz emberré az Úr előtt? ... – saját erőből nem. De az evangélium ígérete az, hogy úgy közeledhetsz Isten kegyelmének trónjához, ahogyan vagy... Ő megtisztít téged... és megváltoztatja az értelmét... Ő fog téged a helyes célra irányítani... Ő fog vezetni az Ő útján... és néha el fogsz esni... de soha nem esel olyan mélyre, hogy Ő ne kapjon el és ne hordozzon téged. Mert ha valaki Krisztusban van, új teremtes – nem saját erejéből, hanem az Ő erejéből. ÁMEN!